

Eik Skaløe og Stig Møller var hovedkræfterne bag beat-orkestret Steppeulvene, der havde en kort, men produktiv, levetid i starten af 1967.

Hvad skete der egentlig i de dage? Stig Møller fortæller om trips til Østen og til Jylland, om Bombay-chillum'er, afghanveste og det store fællesskab.

Af Nicolai Glahder

"Ja, jeg har ryddet lidt op til du sku' komme, selvom det ikke ses så meget." Det gør det ganske rigtigt ikke i Stig Møllers køkken hvor kopper, glas, potteplanter og kaffen, der er ved at blive lavet, kæmper om pladsen. Rummet domineres af en gammel lænestol, og er, sammen med pigekammeret ved siden af, som er fyldt med båndoptagere, mixere, lydmoduler, en Atari-computer osv. ("det bruger jeg mest til at slappe af, det er min terapi"), de eneste rum i lejligheden Møller opholder sig i. Kort sagt, temmelig hyggeligt.

Vi ses jo nok en dag

Hvad lavede du selv dengang, for 67?

Jeg spillede i noget der hed Starfighters, et poporkester. Så var jeg lidt i Spanien og spille, jeg var i Paris, drøned rundt på tommelfingeren i Europa. Så kom jeg hjem og skulle være soldat, det var i 64, og var soldat i 10 måneder indtil jeg blev smidt ud. En af årsagerne til at jeg blev smidt ud var at jeg fik nogle jobs som musiker. Jeg spillede i Juelsminde jazzklub, hvor jeg var et temmelig kendt navn, og jeg havde et job i Lund. Det var som folkesanger - med mig selv og min guitar.

Da jeg var færdig med at være soldat, tog jeg ind til Las Vegas og kørte folkesangertripet derinde. Men det var der ikke rigtig penge i. Så mødte jeg en pige som var meget borgerlig, og tog et job som musiklærer hos Åge Jensen for at tjene nogle steady kroner.

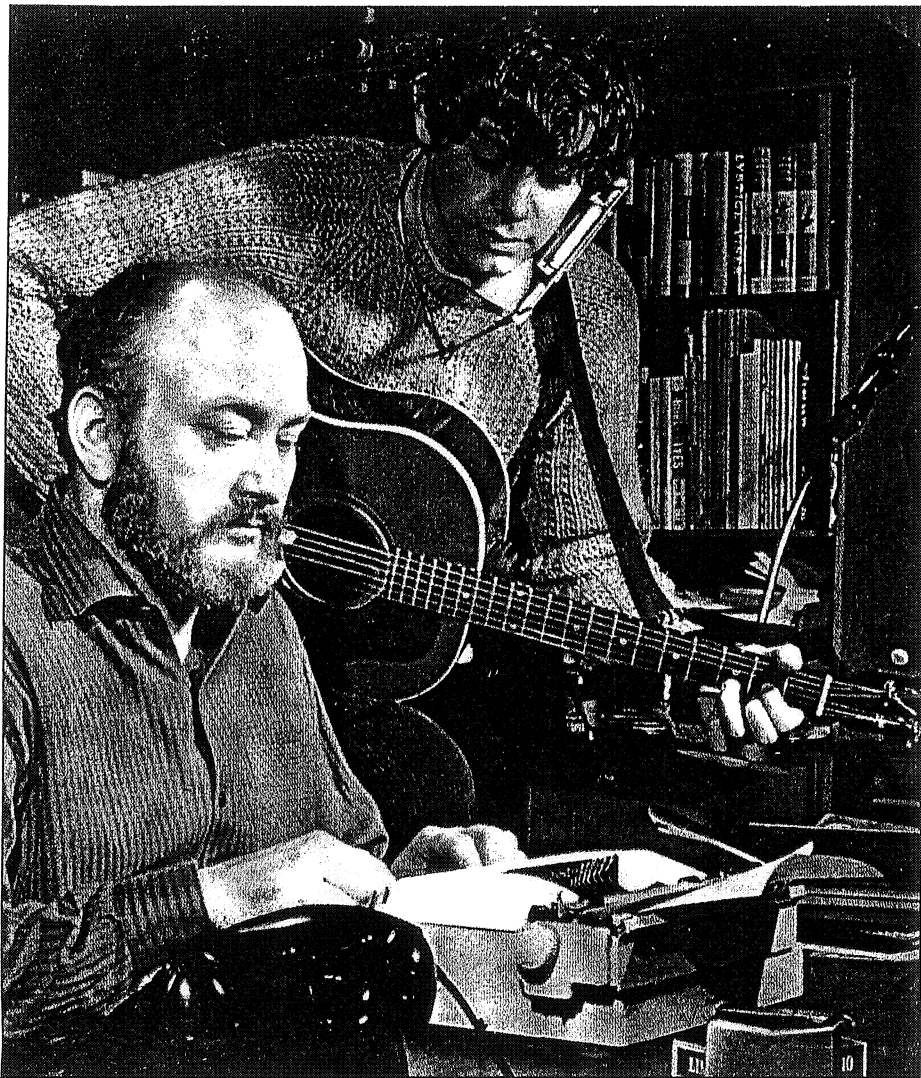
Så skete der det at Eik kom op på musikskolen. Det er en historie jeg har fortalt mange gange. Han kom op med sine sandaler, det var i november måned, med sine knækkede tæer og en t-shirt og en afghanvest uden ærmer og et par møg-be-skidte orange bukser, det kan slet ikke beskrives, de var nærmest sorte, men de var altså orange inde bag ved. Og der kom han så op og han lignede simpelthen den største superfreak.

Han havde jo rejst rundt i østen og havde allerede fået *stilen* - det der, man er ligeglad med tøjet, det er slet ikke det, det kommer an på, og i virkeligheden er man stolt af at være tigger, fordi det er det eneste ærlige erhverv der findes .. (Møller griner) .. den afdeling dér.

Han kom ind i min klasse og jeg spillede et nummer der hedder "Angie", jeg skulle lære videre, og så dansede han sådan en krigsdans til det, og det blev altså for meget. Så blev jeg fyret, vi blev smidt ud, og så var jeg hippie, simpelthen, fra det tidspunkt var jeg med i Steppeulvene.

Kendte du ham før han kom op på skolen?

Nej, Helle Ryslinge, som var min veninde, og stadigvæk er, kendte Eik og havde mødt ham, og Skousens kone kendte også Eik, de havde været med til noget atommarch-trip engang. Jeg har aldrig været politisk interesseret, for jeg har ikke set mange mennesker der gør noget for andre, det er ihvertfald Kirkens Korshær eller Frelsens Hær der gør det, det er ikke politikerne, det er helt 100. Der mødte de hinanden til de der marcher mod det etablerede, og Helle fortalte mig at hun kendte én som skrev nogle tekster, som hun kunne forestille sig at jeg ku' lave musik til, og som jeg garanteret godt ku' li'. Så gik

Stig Møller skulle have lavet en LP med tekster af Thøger Olesen - den oprindelige billedtekst lyder: "Den 20-årige folkesanger, Stig Møller, ... indøver teksten sammen med forfatteren" - men da "hans ord i min mund var fuldstændig pladder" blev den plade ikke til noget.

unge, så han ville lave en koncert og score kassen. Men da han sagde at han ville gi' mig 600 kroner for at spille, og dengang var 600 kroner mange penge i vores øjne, så var jeg ligeglad. Da han så fandt ud af, at det skulle være rigtig smart - jeg spillede med en amerikansk pige der hed Cathryn Diane, hun sang lissom Joan Baez, så i virkeligheden burde han have kaldt mig Bob Dylan i stedet for - så blev det altså til Danmarks Donovan, men det var bare noget han skrev for at tjene penge, for at få folk ind. Jeg anede ikke noget om det, før jeg kom og skulle spille og så det på plakaten - så var jeg stemplet.

Hvad hørte du selv mest af musik dengang? Var du mest på Donovan eller Dylan eller...?

Jeg har aldrig været på noget af det. Jeg startede så tidligt, allerede som 16-17 år med mit første orkester "Starfighters" hvor vi plagierede Cliff Richard, Searchers og Kinks og alle de der. Der spillede jeg bas. Så var jeg Beatles-forsanger i et orkester, der kun spillede Beatles-numre, men det droppede jeg - vi skulle ellers have været til en konkurrence - for jeg ville hellere til Spanien. Men jeg kunne alle Beatles-numrene udenad.

Jeg har heller aldrig lyttet til nogen særligt, men man lærte selvfølgelig at spille ved at spille de andres numre i starten. Og gram-mofon har jeg aldrig haft, mine piger har haft gram-mofon, men den sidste pige der havde gram-mofon i mit liv .. den sidste plade jeg købte, det var Sgt. Pepper (fra 1967).

jeg med den i hovedet og lavede så en melodi, til "Dunhammeraften", uden at have mødt ham. Så kom han med teksten, og det passede bare, sådan mand, fuldstændig perfekt ind i hinanden.

Og så blev vi meget glade. Efter han kom og hentede mig tog vi hjem til mig, og på vejen hjem tog vi lige sådan 15 romylar, så vi var helt sikre på at være totalt udtrippede. Det var noget sjovt noget, det var ikke et særlig musikalsk stof, det lammede et eller andet inde i hovedet, og så skete der det, at man følte sig som om man var en panter, man kunne kravle op ad lygtepæle og gå på husvæggene og på lofterne, man følte total kontrol over kroppen, det var ret far out. Men Eik havde en god inspiration på det, det var noget han havde fundet i Spanien, som beat-niks'erne der tog.

Så begyndte hele det der eksperimentale univers, hvor man begyndte at eksperimentere med sin inderside og med sin krop. Det var et ret kraftigt trip. Den samme aften tog Eik og jeg ud til Otto, en af vennerne, der havde fødselsdag, og røg de store Bombay-chillum'er og det første hash, der var kommet til Danmark.

Senere hen fik vi så at vide, at der var kommet noget LSD til landet, og så skulle vi også prøve det. Det var efter vi havde lavet pladen - LSD var lidt lang tid om at komme til Danmark. Jeg kan huske da det kom, vi fik det allerførste, vi sad og ventede i 6 timer på at der skulle komme en med det. Vi var helt oppe på dubberne, nu skulle vi virkelig på trip, som det hed. Det kom på sukkerknalder.

og det virkede fantastisk og det var enormt skægt, jeg havde det virkelig sjovt med det. Men det er jo altså sammen fordi man er heldig, der var mange der havde det dårligt med det. Det afhænger meget af hvordan man er indvendigt. Jeg kom helt ud og så lyset, og jeg syntes det var bare far out, jeg syntes det var helt fantastisk. Senere hen har jeg prøvet det, det virker ikke på mig mer, overhovedet ikke, jeg kan slet ikke mærke det, det er fuldstændig ligegyldigt.

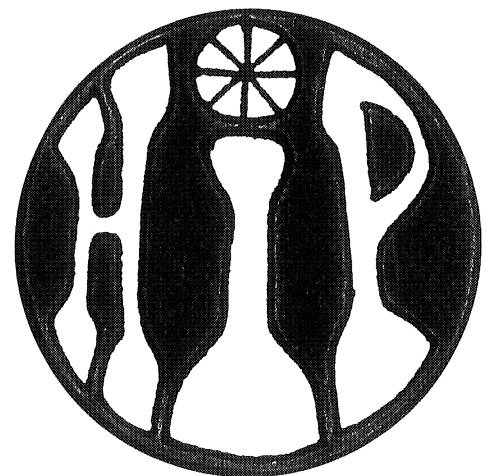
Dengang du sang som folkesanger, det var på engelsk?

Det startede på engelsk, fordi jeg rejste rundt i Europa og spillede på gader og stræder. Så kom jeg hjem, og Walther Klæbel ville ikke høre engelsk i sin folkeklub (Las Vegas), han ville høre dansk. Så drønedes jeg da bare hjem og oversatte hele lortet til dansk, jeg var da ligeglad. Det tog et øjeblik så havde jeg en hel håndfuld danske sange, alt muligt vrøvl, jeg ved ikke engang hvad det handlede om - men altså kærlighedsvrøvl ik' osse, frem og tilbage, ud og ind.

Men den købte de, og så skrev han kontrakt med mig, jeg rejste da hele landet rundt og lavede også en single-plade.

Du er blevet kaldt "Danmarks Donovan" engang?

Ja, ja, det gjorde jeg. Det var fordi der var en petroleumsmagnat, som havde fundet af, at der vist var penge i det der med musik og de

Hvad ved du om hvad Eik lavede før?

Ikke andet end at han rejste i Østen sammen med Iben - Halfdan Rasmussens datter - og i Nordafrika. Han var lissom én af de første der havde været ude østpå og klaret sig selv, før alle de andre. Det var slet ikke in, det var helt out, nærmest. Også da han kom hjem - han var ekstrem. Hvis du havde set ham,

havde du bare tænkt: Der går en bums. Midt om vinteren i afrikanske plasticsandaler, ikke nogen strømper på, kun en møgbeskidt t-shirt og den der afghanvest med hårene strittende ud og nogen isblomster på ryggen. Det var da lidt freaket - jeg gik rundt i pæn blå blazer og terylene-bukser og velpudsede sko og slips og hvid skjorte og gang i den.

København var ved at vågne på det tidspunkt, hippierne var ved at vågne, de var ved at etablere sig rundt omkring og havde deres små huler; de første kurérer fra Nepal kom hjem med tjald, og vi samledes, alle os inside-freaks, og røg de første piber herhjemme. Hele den stemning, det var ret eventyrligt fordi det altsammen var noget man aldrig havde oplevet før - det var en helt ny verden, helt nye drugs, en helt ny kultur der væltede ind over os. Folk gik sjovt klædt, nogle gik med turban, der begyndte at komme tøj derudefra, alle mulige indiske klæder.

Der var mange huler i København. Eik og jeg drøede rundt i alle de huler og spillede og hyggede os, og der lavede vi alle numrene, kun os to. Ihvertfald de fleste af dem. Så skulle vi have nogle flere folk med, og jeg kendte Søren (Seirup) og jeg kendte Preben (Devantier), som jeg har kendt fra jeg var ganske ung, for de havde spillet i de orkestre jeg havde siddet og gloet på. Jeg havde altid syntes at Søren var en fed bassist og at Preben var en dejlig trommeslager. Det var bare mine personlige meninger fra mine teenage-dage, hvor jeg dansede jitter-bug, mens Preben stod deroppe med Melvis (& his Gentlemen) og jeg stod nede på gulvet og dansede med en eller anden 14-årig. Og Søren inde fra det beat-house ude på Frederiksberg, Hit-House.

Jeg mødte dem ved et tilfælde i Paladsbiografen og reciterede en tekst for dem, "Dunhammeraften", og spurgte om de kunne høre om det var fedt eller ej, og det synes de det var. På det tidspunkt junkede de to drenge, det anede jeg jo ikke noget om, det havde jeg slet ikke forstand på. Men de var da søde nok og ville godt være med - de var meget cool, man skulle være cool dengang, og jeg anede ikke hvad cool var for noget.

Vi havde jo ikke nogle penge, vi solgte alt på stampen. Jeg solgte min kikkert, min morfars lommeur, alt hvad vi ejede, vi solgte alt for at få penge til morgenmad, vi var virkelig fattige.

Og for at få penge til noget tjald?

Nej, det var ikke så nødvendigt at få penge til det, det kostede jo ikke noget dengang, man fik et gram for halvanden krone, det ku' ikke slå nogen af pinden. Og man fik det bare af folk, forærende, det var ikke noget - mellem venner. Vi var jo hippier for pokker, det var jo noget med ikke at eje noget. Vi havde den første ægte kommunisme, eller hvad man skal sige, med totalt non-ejerforhold. Og alle rendte rundt og legede den leg. Senere hen ændrede planeterne sig deroppe, og pludselig legede de stik den modsatte leg, og nu skulle de alle have en bil, allesammen have et hus og en kone og børn og lort - nu sidder de der allesammen i trædemøllen.

Men lige der i det første morgengry var de allesammen opvågnet til ikke-egoismen, til alt det gode de har skrevet om tusinde år. Og mange af os rejste til Indien og blev munke, der var en stor åndelig bølge igang, det var en åndelig vækkelse der kom.

Kom Eik hjem fra Indien med alle sangene?

Han havde skrevet en serie sange, men før jeg mødte Eik, havde han siddet 5 måneder i spjældet for et apotekerbræk i Danmark, han sad i Helsingør. Og der skrev han mange af teksterne, tror jeg, han har siddet der og tænkt over tingene. Fem måneder i spjældet har nok givet en vis klarhed, han har været helt clean, så løber tankerne fint. Jeg tror den periode har gjort underværker på ham.

Nogle af teksterne skrev han også da han kom ud, "Jensen, Jensen" f.eks. - da vi var sammen skrev han mange tekster på romylar, også, og skrev nogle af versene som ikke var færdige, passede tingene til hen ad vejen.

Det med at samle orkesteret var lidt besværligt. Vi fik 600 kroner af pladeselskabet, og lejede så alle instrumenterne, alle fors-tærkere, et trommesæt, guitarer ... af en jøde, der havde en musikforretning ude på H.C. Ørstedesvej, Stein eller Stern eller et eller andet, en meget skøn gammel fætter. Han ku' godt se at vi skulle have noget gear og vi ikke havde flere penge, så han sagde bare, at vi ku' pille ud hvad vi skulle bruge.

Så øvede vi os én eftermiddag hvor vi spillede numrene igennem én gang - ellers havde vi kun arbejdet med akustiske instrumenter, bare siddet og sunget for os selv - og så gik vi i studiet. Det tog tre dage, og så var den sgu færdig. Og de tre dage var jo bare en stor fest, hvor røgen stod ud af Metronome som den aldrig har stået ud af dem før, og Bent Fabricius og Olav Bennike rendte rundt og luftede ud hele tiden, og var helt paranoide, og vi gik bare rundt og grinede af dem .. ha, ha .. vi ville skide det hele et stykke, vi var ligeglade med politi og med magt og alt det fis.

Vi tog LSD når vi havde lyst og røg tjald når vi ville, og så ku' de stå på hænder, hvis de havde lyst til det. Men det hele var jo meget, meget forbudt.

Hvordan fik I den pladekontrakt?

Det var min pladekontrakt. Vi skulle lave en LP med mig og Thøger Olesen-tekster, men jeg ku' ikke finde ud af Thøger Olesens måde at skrive på, jeg kunne ikke finde ud af hans ord. De sagde mig intet, hans ord i min mund var fuldstændig pladder. Så vi 'huslede' Bent Fabricius ved at tage ud til ham hver dag i næsten to-tre måneder og bare hver dag husle ham, og snakke med ham og charmere

ham og servere kaffe for ham og tænde hans smøg når han havde brug for det, i det hele taget bare virkelig køre på ham for at få vores vilje, og endelig, så gav de sig derude.

Vidste de hvad de gik ind til?

Nej, nej, overhovedet ikke. Hvis de havde vidst det, havde de jo ikke turdet. Men vi troede så meget på os selv, at de blev nødt til at tro på os, og derfor fik vi lov til at lave den.

Hvordan arbejdede I i studiet, det lyder meget improviseret?

Når man er så ung kan man nok spille lidt, men man aner ikke hvad man laver - du har jo ikke fået det store overblik endnu - så man kan sige, at det hele er improviseret, det er faktisk lavet i ét nu, en-to-tre-fire, bang færdig slut. Når den er færdig, er den færdig, ikke noget med at rette. Næste nummer. Det tog tre dage med mix og det hele, så det vil sige at selve indspilningen har taget to dage, med trick-indspilning, jeg lavede lidt guitar-dubs, men ellers ikke. Det er lavet spontant.

Hvordan kom I frem til de elektriske arrangementer, havde du nogle forslag til hvad de andre skulle spille?

Nej, nej, nej. Det tilhører jazzmusikken, det der. Hvis du havde, overhovedet, sagt noget i den sammenhæng om nogetsomhelst havde du været fuldstændig OUT. Ka' du forestille dig, det er lissom at nogen havde blandet sig i Jimi Hendrix' soloer, eller Cream eller nogle andre, det ville have været tabu. Det var fri udfoldelse, total personlig frihed, ikke noget ejerforhold ... jeg ved ikke hvordan man kan forklare det trip der, men det er helt anderledes end man har det i dag, ihvertfald.

Nej, det ku' man ikke, man kunne ikke sige en skid til nogetsomhelst, man måtte ta' hvad der var i luften, og det synes jeg i og for sig også er den eneste ærlige måde at spille på, at ta' den inspiration der er i nu'et.

Og så gik du så alligevel ind og lavede noget, som ikke var i det nu?

Nå ja, men da var grundtape'et jo lavet, jeg skulle bare ind og sige div, div lidt hist og her. Det var bare naturligt, der skulle lige siges lidt div der, og så skulle der være en solo, og så var det mig der lavede den. Og Søren lagde lidt mundharpe på, det skete ændendag, om eftermiddagen, det tog ikke et øjeblik. Du har aldrig oplevet en pladeindspilning der gik så morsomt, let og ubesværet, uden nogensomhelst forestilling om nogen problemer, det eksisterede ikke.

Selvom Søren bøffede i Itsi-bitsi, og alle ku' høre han bøffede, det var vi ligeglade med. Det var bare Søren-bøf. Jeg ved ikke hvad han var på, han har været på opium eller et eller andet, men det var der ikke nogen der vidste noget om.

Det var nyt at I sang på dansk, det var en meget ny plade?

Vi var godt klar over at vi havde en stafet af en slags, en åndelig stafet. Der var mystik, hemmelige budskaber, alt muligt. Det drejede sig om åndsudvikling på et eller andet plan. Vi ville finde ud af alt det, det drejede sig om, simpelthen. Desværre røg Eik af i svinget, ellers havde han nok også siddet et eller andet sted i dag helt clean og dyrket hata-yoga. I de første tider hvor det hele var

TEKST: CARSTEN GROLIN. FOTOS: FLOB.

HASH-EN KEMPEFAKTOR og stoffer med til koncert AL POPMUSIK

Politiet har i årevis vidst, at vi ryger hash, siger Steppeulvenes sanger Eik Skaløe

»Steppeulvene« anholdt for hashrygning — havde sprøjte

— Jeg lugtede hash. Derfor ringede jeg til Alborg politi, siger restauratør
Frede Hansen, Vejgårdhallen i Alborg.
Frede Hansen anmeldte lørdag aften popgruppen »Steppeulvene« for hashrygning. De optrådte ved en koncert arrangeret af Hit Club i Alborg.

Pop-idol: Vi ryger hasch lige så tit, som vi har lyst

Steppeulvene — fotografere under en tidligere koncert

kaos, var der ingen der kunne fortælle os hvor vi skulle hen, ingen der kunne forklare os hvordan vi fandt det vi søgte. Vi søgte jo en samhørighed med vores indre, som ikke fandtes. Når du så samfundet, så du bare den store maskine der æder alting og efterlader ørkener efter sig. Vi var de første frontkæmpere, der gjorde oprør mod de ting. Vi søgte

Hvordan fik I jobs bagefter?

Jo, så sker der det, at da vi så havde lavet pladen, kom alle de små forretningsmænd jo frem, og sku' tjene penge på det. Så kom Åge Jensen, som vi lejede et anlæg hos, og manageren var Danmarks Booking eller Danmarks Musik eller et eller andet, et booking-kontor med to smarte forretningsmænd, der virkelig skulle lave kassen på os.

Men når vi spillede - når det gik godt, tog alle folk på trip med os. Det var de fester vi havde på Bakken, ude på Soho, hvor der var 30 mennesker på LSD der dansede rundt og smed tøj og maledede sig ansigtet, det var bare vild voodoo-fest. Og så var der de andre forestillinger vi lavede ovre i Jylland ...

Hvordan bookede de Jer til de jobs i Jylland? De vidste vel ikke rigtig hvad det var der kom? Virkede I ikke lidt far out?

Fuldstændig far out, det var lissom hvis der var kommet nogle punkere ind for 50 år siden et eller andet sted. Vi spillede på nogle danske-CAFÉER hvor de dansede rundt i fin stil, pænt tøj og højt smørrebrød, sådanne nogle steder kom vi ud og spille. Så havde vores manager taget et kilo hash med, så vi havde nok af tjald. Vi røg det der kilo hash på no time.

På et sted i Vejle, hvor vi skulle have spillet en uge, på en dansette, blev vi smidt ud efter tre dage fordi vi overtog hele stedet, scorede bardamerne og elskede med dem - vi førte os bare frem.

Hvad sagde publikum?

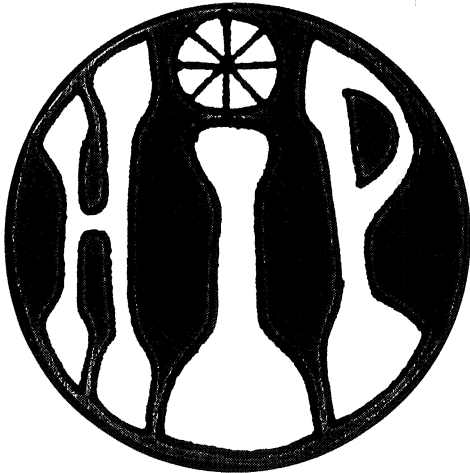
Publikum? Hvad var det for noget? Sådan

havde vi det lidt. Der stod nogen dernede og dansede quick-step engang imellem når vi spillede, men jeg tror ikke de fattede hvad vi spillede, for vi spillede sådan noget Jimi Hendrix-musik, helt out at spille sådan noget.

På det sidste job i Aalborg sker der så det, at midt i et nummer går lyset - voiiing, siger det hele så - og Preben fortsætter på trommerne og så hører man vov-vov-vov-vov og så kommer der bare væltende hunde ind og 20-30 pansere der farer forvirret rundt.

Det var altså en morsom scene, for de render jo rundt og leger politimænd, og vi er helt målløse og tænker bare at de ikke må tage den sidste blanding. Vi sad jo ikke på stole, i vores omklædningsrum var der stole og borde og sådan noget, men vi sad på gulvet. Midt i lokalet lå et stykke sølvpapir med en ordentlig blanding vi skulle have i pausen, klar til chillum'en. Og så kommer alle de der hashhunde ind og politibetjente, masser af hunde og politibetjente, og de løber allesammen rundt om blandingen, der ligger lige midt på gulvet. Virkelig far out.

Jeg sidder og kigger på den blanding og tænker, de skal ikke røre den. Meget kan de gøre, men de skal ikke tage vores sidste tjald fra os. De slæber os med på stationen, hvor vi

alle mulige steder, læste alle mulige bøger fra Østen, filosofi osv., så tog vi også noget LSD og ku' se at den var go' nok.

Der var en meget stor optimisme lige i starten, og et stort håb for fremtiden. Så viste det sig jo bare, at samfundet var ligeglåd med hvad vi håbede på, det ragede dem en papand. Derfor kom punkerne jo senere hen og gik totalt i sort, man kan sige det er en videreudvikling af hippiebevægelsen, de blev bare nødt til at bruge endnu grovere midler, vi kom med blomster i hatten og farver og love and peace and harmony.

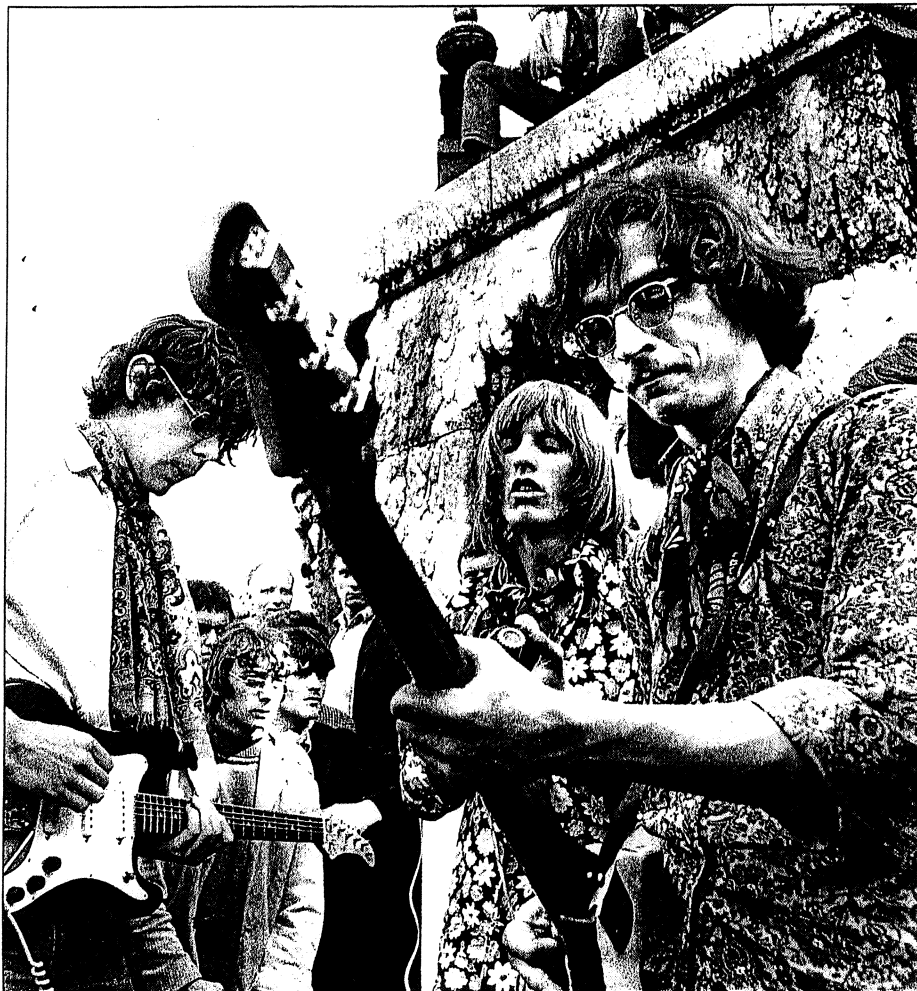

Foto: Jørgen Schrytter/Billedhuset

Steppedulvene spiller til Love-in på Langelinie, 1967.

Fra venstre: Stig Møller, Eik Skaløe og Søren Seirup.

ham og gjort, at han er blevet totalt desillusioneret over menneskeheden, plus det at han var desillusioneret herhjemme over det samfund, der var bygget op, for det var ikke et samfund for poeter.

- Da han kom ud af spjældet tog han tilbage til Afghanistan, til Khandahar, hvor de havde tilgang til en masse speed, amfetamin, og selvfølgelig al det tjald man kan ryge, men jeg tror det er speed'en der har givet dødsstødet. Det tror jeg har gjort ham syg, det har taget de sidste kræfter han havde. Han fik en billet af konsulatet til at rejse hjem fra Afghanistan, men den har han solgt eller givet væk til nogle andre, og så har han tænkt: "Jeg kan ikke komme hjem i den her tilstand, jeg vil tage op til Nepal, deroppe havde jeg det fedt, der kan jeg komme til mig selv igen..." Men han måtte ikke komme ind i Indien fordi han havde været i spjældet der, og har så prøvet at smutte over grænsen alligevel. Han kom også et stykke derind, men ikke ret langt, der er jo meget varmt der, det er ørken. Han har kunnet mærke at hele kroppen har sagt NEJ, og så har han taget en overdosis sovopiller for at slippe ud af den krop, der var så pint og ødelagt.

"This is a suicide. There is no one to blame but the devil inside me" skriver han på den seddel, man finder på ham.

sidder en aften - Preben er på LSD, jeg er ikke på andet end at vi har røget lidt hash. Preben og jeg kom så sammen ind til en politimand, og vi fik huslet ham med vores gode vibrationer så han blev helt åben og fortalte hele sin livshistorie til os. Vi sad og gav ham gode råd om hans kone og hans børn, virkelig hyggelig satsang, slet ingen dårlige vibes eller uvenskab.

Da de så havde kørt hele deres agenttrip af på os, smilede vi da, dødgode venner, kammerater, og så drøned vi ned til omklædningsværelset hvor vi havde spillet, og der lå blandingen lige så fint. Vi lavede en stor Bombaychillum og tænkte på politimændene deroppe og ønskede dem alt det bedste, og så fyrede vi en fed og kørte videre.

Vi kørte op forbi fængslet hvor Eik sad. Han blev taget fordi han havde scoret en dum Velo-solex to år i forvejen, sådan er de jo smålige ad helvede til. Han blev bustet på det. Så vi tog lige op forbi fængslet og røg chillum'en ude foran, og holdt en stor råbefest til ham, hvor vi bare råbte til ham at det nok sku' gå godt. Og så drøned vi på et job til - uden Eik. Man kan sige, at det endte faktisk vores historie, vores musikalske historie.

Da Eik var færdig med det trip der, havde han ikke lyst til at være i Danmark og tog til Østen, og Åge Jensen kom og hentede instrumenterne.

Så vores karriere det år vi spillede i Danmark ... Der var nogle højdepunkter, hvor man bl.a. kan nævne Soho på Bakken, Langelinie og Kongens Have, de to love-ins, og så var der vores kaos-tur til Jylland, jeg tror vi

nåede at spille fire jobs derovre. Det var nok til at splitte trippet helt ad. Men hvis panserne havde ladet Eik være i fred og tilgivet ham den skide Velo, så ku' det godt være at det var gået anderledes, men det var lissom det der satte tingene på plads, så Eik var sikker på at han ikke gad blive i Danmark. Men han var heller ikke interesseret i at være popmusiker, Eik, han var interesseret i at være forfatter. I virkeligheden ville han have Søren, Preben og mig til at tage ud og spille numrene, og så ville han sidde et eller andet sted i Himalaya og skrive nogle fede tekster og sende dem hjem til os.

Eik Skaløe tog til Østen igen i efteråret 67. Først til Khandahar i Afghanistan hvor en af vennerne levede af lidt ulovlig grænsehandel. Derfor havde han en regning på et hotel, hvor Eik kunne bo og have penge nok til at leve for: "Der har de kørt et hårdt trip med speed og tjald, de har været lidt for glade, og det har så givet bagslag."

Eik tog derefter til Indien, men på grund af en hash-sag røg han i fængsel:

- Der tror jeg de både har tæsket ham og alt muligt, det er virkelig svineri. Du kan slet ikke forestille dig et indisk fængsel, det er som at gå tilbage til trettenhundredetallet, det er det niveau. Mennesket, i et land med så mange millioner mennesker - kan du forestille dig en politimands øjne på et tilfældigt menneske? Den fornedrelse det er, den er ubeskrivelig. Så det har nok taget pusten fra

